

Circulînd cu trenul, cu avionul, cu autobuzul, cu microbuzul, cu autoturismul — doar vaporul a lipsit dintre mijloacele de transport, cu care ne-am deplasat din oraș în oraș —, am poposit, rînd pe rînd, între 7 și 24 aprilie, la Bîrlad, Iași, Botoșani, Piatra Neamț, Bacău, Brașov, Sfîntu Gheorghe, Cluj-Napoca, Turda și Timișoara, parcurgînd prima etapă a unui itinerar se va cuprinde, în cele din urmă, două treimi din țară. Lista spectacolelor văzute în acest timp se compune din 22 de titluri, șapte dintre acestea reprezentînd recitaluri. E greu să desprînzii o trăsătură dominantă, în diversitatea repertorială și spectaculară pe care am

nischiotu, la Teatrul „V. I. Popa” din Bîrlad.

Îmbucurătoare este prezența lui Dumitru Radu Popescu pe scenele a trei dintre teatrele vizitate (știu că vor fi mai multe), cu piesele: *Hoții de vulturi* (titlu ușor modificat, după cum se vede, în spectacolul Teatrului Național din Iași, unde regizorul Călin Florian a extins sensul metaforei asupra oamenilor șantierului, trecînd în planul doi drama sentimentală a eroului și obținînd astfel o rezonanță mai amplă), *Omul de cenușă* (premieră absolută la Naționalul clujean, în regia nu destul de concludentă a lui Mircea Marin) și *Studiul osteologic...* (pe așî figurează titlul întreg) la Teatrul Na-

Din carnetul cronicarului

întîlnit-o. Diversitate care înseamnă, totodată, și inegalitate valorică, atît în ceea ce privește piesele alese de teatre, cît și transpunerea lor scenică.

O primă constatare a cronicarului (care, ca și celelalte, nu angajează opinia juriului fazei interjudețene) privește orientarea teatrelor, în marea lor majoritate spre drama de inspirație contemporană. O singură comedie am văzut, în toată această parte a călătoriei noastre — *Proștii sub clar de lună* de Teodor Mazilu, într-un spectacol bun, realizat de Nicolae Scarlat, la Piatra Neamț, precum și comedia dramatică a lui Paul Everac (înscrisă la capitolul „teatru scurt”) *Ordinatorul*, pusă în scenă de Dorel Vișan la Teatrul Național din Cluj-Napoca, cu unele momente originale — ceea ce dovedește persistența unei prejudecăți în legătură cu posibilitățile comediei de a se înscrie în aria unei arte majore, demnă de solemnitatea unui Festival național. Cît despre drama istorică, ea a apărut doar sub forma dramatizării realizate de Virgil Stoenescu, *Alexandru Lăpușneanu*, într-un spectacol cu aer vîst, în ciuda încercării de a-l „actualiza” prin implicarea (formală) a spectatorilor, deveniți, deodată, contemporani cu unele personaje care intrau prin sală (după un prea des uzitat procedeu), în concepția regizorală a lui Constantin Di-

țional din Timișoara, într-un viguros spectacol politic, cu mari valori de expresivitate și cu unele scăderi, la remediarea cărora regizorul Ioan Ieremia reflecta încă.

O altă constatare e, de fapt, confirmarea unelă mai vechi: importanța regizorului în valorificarea scenică a dramaturgiei originale. Am avut surpriza redescoperirii unui text — *Epoleții invizibili* de Silvia Andreescu și Theodor Mănescu —, căruia regizorul Costin Marinescu i-a potențat sensurile, esențializînd conflictul, în imagini de o mare forță de sugestie, la studioul Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani. La Teatrul Maghiar de Stat din Cluj-Napoca, Harag György a creat un spectacol de un realism suculent, cu piesa lui Huszár Sándor, *Înălțarea nu va avea loc*. Carențele unor spectacole, ca *Valiza cu fluturi* de Iosif Naghlu la Teatrul Dramatic din Brașov, *Menajera* de Alexandru Sever, la Teatrul German de Stat din Timișoara, *Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă* de Tudor Popescu, la Teatrul Bacovia din Bacău, și altele sînt, în primul rînd, carențe ale regiei. Prezența, sau absența, regizorului s-a observat și în recitalurile actoricești. Dar, deocamdată, ne oprim aici.

Margareta BARBUȚĂ